

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 17. septembra 2008 v trestnej veci obžalovaného **Ing. Ľ. B. pre trestný čin skrátenia dane** podľa § 148 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) o odvolaní krajského prokurátora v Nitre proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. apríla 2005, sp. zn. 1T 8/02, takto

t a k t o :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie krajského prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre ako súdu prvého stupňa zo 14. apríla 2005, sp. zn. 1T 8/02, obžalovaný Ing. Ľ. B. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. bol oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok touto právne kvalifikovaný ako trestný čin skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorý mal spáchať v podstate tak, že

v roku 1994 ako konateľ a riaditeľ spoločnosti s ručením obmedzeným (s.r.o.) T. dal príkaz na zaúčtovanie fiktívnych faktúr do knihy došlých faktúr, ktoré mali byť vystavené firmou U. (č. 12864 na sumu 4 027 897 Sk, č. 13487 na sumu 3 681 218 Sk, č. 16782 na sumu 4 883 637 Sk a č. 16872 na sumu 2 052 670 Sk), hoci uvedenou firmou vystavené neboli; po ich vyžiadaní finančnou políciou 22. júla 1997 tieto nevedel predložiť a po uplynutí dvoch týždňov predložil faktúry s rovnakými evidenčnými číslami a na rovnaké sumy (už uvedené), vystavené však firmou S.; neoprávnene tak zvýšil náklady s.r.o. T. o 14 645 422 Sk, aby tak znížil daňový základ a skrátil daň z príjmov právnických osôb za r. 1994 o sumu 5 858 400 Sk.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa krajský prokurátor v Nitre podal odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a vrátenia veci pôvodnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie (§ 259 ods. 1 Tr. por.). Tento odvolateľ zastával názor, že krajský súd dôkazy jednostranne hodnotil len v prospech obžalovaného, hoci rôzne aspekty prípadu je možné interpretovať aj v prospech obžaloby. Podľa názoru odvolateľa súhrn takto hodnotených dôkazov svedčí o vine obžalovaného, že totiž nepravými faktúrami sa snažil zvýšením nákladov ním vedenej firmy znížiť jej daňovú povinnosť.

Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd v intenciách § 564 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (od 1. januára 2006 účinný Trestný poriadok) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. potom preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúce konanie, skúmajúc aj možnosť chýb odvolaním nevytýkaných, pričom zistil, že toto nie je dôvodné.

Krajský súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, v intenciách § 2 ods. 5 Tr. por., pričom zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania); v tomto smere ani odvolanie neobsahuje námietky.

Toto smeruje skôr do oblasti hodnotenia vykonaných dôkazov, ale nie je možné uzatvoriť, že krajský súd v tomto smere postupoval nelogický, resp. že by precenil dôkazy v prospech obžalovaného. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa je logické, prihliadajúce na ne jednotlivito aj v ich súhrne. Tento postup zodpovedá kritériám vyjadreným v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. a je len logické, že krajský súd rešpektoval tradičnú zásadu *in dubio pro reo*, najmä keď skutkový stav nejde dostupnými prostriedkami zistiť v celej realite.

Je potrebné tiež poznamenať, že tvrdeniu obžalovaného o omyle pri manipulácii so spornými faktúrami nebolo vyvrátené jednoznačne. Je síce zrejmé, že firma U. predmetné faktúry nevystavila, ale tieto mala vystaviť liechtensteinská firma S.. Ich kópie riaditeľka tejto

firmy písomne označila za vlastné (firmy), ale ďalšie dokazovanie v tomto smere nie je reálne, lebo príslušné úrady Kniežatstva Liechtenstein úkony právnej pomoci v tomto smere odmietli vykonať (označili také vyšetrowanie za neprípustné vzhľadom na ich domáci právny poriadok).

Dôkaz o pôvode predmetných faktúr ako vystavených liechtensteinskou firmou bol vykonaný a potvrdil obhajobu obžalovaného, pričom ďalšie dokazovanie v tomto smere neprichádza do úvahy, najmä keď od žalovaného skutku uplynulo už štrnásť, resp. jedenásť rokov.

Ďalšie dôkazy najmä v ich interpretácii obžalobou majú len charakter podozrenia, ktoré nie je reálne považovať za dokázanú skutočnosť. Krajský súd túto situáciu správne hodnotil tak, že tento súhrn dôkazov netvorí logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu faktov, ktoré by sa vzájomne doplňovali, na seba nadväzovali, pričom by zhodne a spoľahlivo dokazovali príčinný vzťah k dokazovaným okolnostiam, aby z nich bolo možné vyvodit' len jediný záver a zároveň vylúčiť možnosť iného výsledku.

Odvolačí súd tento záver súdu prvého stupňa akceptuje, pričom zároveň konštatuje, že rozhodnutie rešpektuje aj názor už v tejto veci vyslovený (uznesenie Najvyššieho súdu z 20. októbra 2004, sp. zn. 4 To 11/2004). Pokiaľ totiž existujú dve skupiny dôkazov, je potrebné, aby súd vo veci meritórne rozhodol na hlavnom pojednávaní; ak je toto rozhodnutie logické a odôvodnené, prijaté v súlade so zásadami uvedenými v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por., výsledok súdu prvého stupňa (aj s prihliadnutím na princípy bezprostrednosti a ústnosti realizované na hlavnom pojednávaní) nie je adekvátne meniť v konaní o odvolaní.

Krajský súd v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporujú, z akých dôvodov považoval dokazovanie za skončené a ako sa vyrovnal s obhajobou. Odvolačí súd na tieto výsledky súdu prvého stupňa poukazuje a osvojuje si ich.

Najvyšší súd po zvážení všetkých uvedených okolností dospel potom k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, a preto ho podľa § 256 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. septembra 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová